

Pane, len ty do mňa vidíš (sv. Augustín)

Napísal Balek Robert
Utorok, 01 Marec 2011 18:11

Kiež poznám teba, ty, čo poznáš mňa, kiež ťa poznám, „ako som aj ja poznaný“. Ty, sila mojej duše, vojdí do nej a prispôsob si ju, aby si ju mal a vlastnil „bez škvrny a vrásky“. Toto je moja nádej, preto hovorím. A v tejto nádeji sa radujem, keď sa radujem rozumne. Všetko ostatné v tomto živote treba tým menej oplakávať, čím viac sa oplakáva, a tým viac treba oplakávať, čím menej sa to oplakáva. „Ty miluješ pravdu,“ lebo „kto ju koná, ide na svetlo“. Chcem ju konať vo svojom srdci pred tebou vyznaním a svojím perom pred mnohými svedkami.

Ved' čo by vo mne mohlo zostať utajené pred tebou, Pane, keď je pred tvojimi očami obnažená priepasť ľudského svedomia, aj keby som sa ti nechcel vyznávať? Teba by som skryl pred sebou, a nie seba pred tebou. Teraz je mi však svedkom môj nárek, že sa nepáčim sebe, preto ty žiariš a páčiš sa mne, teba milujem a túžim po tebe. Hanbím sa za seba, odvrhujem seba a volím si teba a nechcem sa páčiť ani tebe ani sebe, iba ak v tebe.

Ty teda, Pane, do mňa vidíš, nech som akýkoľvek, a povedal som, prečo sa ti vyznávam. A nerobím to počuteľnými slovami a počuteľným hlasom, ale slovami duše a hlasom myšlienky, ktorému tvoje ucho rozumie. Keď som zlý, vyznávať sa ti nie je nič iné, ako nepáčiť sa sebe. A keď som dobrý, vyznávať sa ti nie je nič iné, ako nepripisovať to sebe. „Lebo ty, Pane, žehnáš spravodlivého,“ ale najprv ho „ospravedlňuješ ako bezbožného“. A preto je moje vyznanie pred tvojím pohľadom, môj Bože, tiché i nie tiché. Je tiché, bez hluku, ale hlasné v nadšení.

Pane, len ty do mňa vidíš (sv. Augustín)

Napísal Balek Robert

Utorok, 01 Marec 2011 18:11

Ty ma, Pane, súdiš, lebo hoci nik z ľudí nevie, „čo je v človeku, iba ak duch človeka, ktorý je v ňom“, predsa je v človeku niečo, o čom nevie ani sám duch človeka, ktorý je v ňom. Ale ty, Pane, vieš o ňom všetko, lebo ty si ho stvoril. Ja však viem o tebe niečo, čo o sebe neviem, hoci pred tvojím pohľadom pohrdam sebou a považujem sa za zem a popol.

Pravda, „teraz vidíme len nejasne, akoby v zrkadle, ešte nie z tváre do tváre,“ a preto kým som vzdialený od teba, som prítomnejší sebe ako tebe. Pritom viem, že tebe nemožno nijako ublížiť, ja však neviem, ktorým pokušeniam dokážem odolať a ktorým nie. A nádej je v tom, že si verný a nedovolíš nás skúšať nad naše sily, ale so skúškou dávaš aj východisko, aby sme mohli vydržať.

Chcem teda vyznávať, čo o sebe viem, chcem vyznávať aj to, čo o sebe neviem. Lebo aj čo viem o sebe, viem preto, že ma ty osvecuješ, a čo o sebe neviem, neviem dovtedy, kým nie sú moje temnoty ako poludnie pred tvojou tvárou.

Z Vyznaní svätého biskupa Augustína
(Lib. 10, 1, 1 – 2, 2; 5, 7: CCL 27, 155. 158)